

Καθ' ὅλου δὲ τὰ ἄριστα καὶ τὰ μόνα εἰδικῶς κινάλληλα πρὸς ἀναχαίτισιν ἢ ἐξασθένωσιν τῶν φοβερῶν ἐπιχειρῶν τοῦ χρόνου εἶνε ἀκριβῆς τήρησις τῶν τῆς ὑγιεινῆς παραγγελημάτων, τακτικὸς βίος, ἡρεμία τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος, ἠθικὴ ἄκρα, εὐζωία κτλ. κτλ.

Ἄλλα δυστυχῶς τὰ πλεῖστα τῶν μέσων τούτων δὲν πωλοῦνται ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ δὲν δύναται πᾶς ἄνθρωπος νὰ τα εὔρη καὶ τα μεταχειρισθῇ. Διότι μόνη ἡ θέλησις δὲν ἀρκεῖ νὰ καταστήσῃ τὸν ἄνθρωπον φαιδρὸν καὶ ἀμέριμον. ***

ΠΤΩΧΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ἐσχάτως ἀπεβίωσεν ἐν Λονδίῳ ὁ βαρῶνος Λιονέλ Ῥότσιλδ ἀφῆσας περιουσίαν 13 ἑκατομμυρίων στερλινῶν, ἢ 325 ἑκατομμυρίων φράγκων. Ἡ περιουσία αὕτη εἶνε κατὰ 160 ἑκατομμύρια μεγαλύτερα τῆς τοῦ Μέγερ Ῥότσιλδ καὶ κατὰ 175 ἑκατομμύρια μικρότερα τῆς τοῦ βαρῶνου James Ῥότσιλδ, τῶν Παρισίων. Ἐὰν εἰς τὰς περιουσίας ταύτας προστεθῇ καὶ ἡ τοῦ ἐν Βιέννῃ Ῥότσιλδ, τὸ ὅλον τῆς περιουσίας τῆς οἰκογενείας ταύτης συμποσοῦται εἰς ἓν καὶ ἡμισυ περίπου δισεκατομμύριον. Ἡ ἐτήσια πρόσδοδος ἐπομένως τῆς ὅλης περιουσίας εἶνε: 75 ἑκατομμύρια κατ' ἔτος, 6,250,000 κατὰ μῆνα, 208,333.33 καθ' ἑκάστην, 8,680.55 καθ' ὥραν καὶ 144.67 κατὰ λεπτόν.

Κυρία Μ*

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ε'

Τῆ ΚΥΡΙΑ Χ** — Εἰς ΒΕΛΑΓΙΟΝ (Παρὰ τὴν λίμνην τοῦ Κόμου).

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 20 Ἰουνίου 1879.

Ἐἶσαι κατενθουσιασμένη, μοῦ γράφεις, καὶ ἐννοῶ κάλλιστα τὸν ἐνθουσιασμόν σου, καὶ θὰ τὸν ὑπέθετα, ἂν δὲν μοῦ τὸν ἔγραψες. Φαντάζομαι δὲ ποῦ θ' ἀναβῇ ὁ ἐνθουσιασμός σου αὐτὸς ἀκόμη, ὅταν σιγὰ σιγὰ περιπλεύσῃς ἀνέτως, ὄχι δι' ἀτμοκινήτου ἀλλὰ διὰ μικρᾶς λέμβου, τὴν λίμνην ὀλοκλήρον, ἢ περιέλθῃς ἀνέτως τὰς ὄχθας τῆς, καὶ ἐπισκεφθῇς καὶ θαυμάσῃς τὰς μαγευτικὰς ἐκείνας ἐπαύσεις, αἵτινες κοσμοῦσι τοὺς γλοερούς τῆς λόφους. Τότε θὰ ἰδῆς . . .—δὲν ἐξοκλουθῶ, διότι εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ θυμώσῃς ὡς ἐθύμωνες ἄλλοτε κομικώτατα, ὅτε μὲ καταλάμβανεν—ἐνθυμῆσαι;—ἡ σατανικὴ ἐπιθυμία νὰ σοῦ διηγῶμαι τὸ τέλος μυθιστορημάτων, οὕτινος σὺ ἀνεγίνωσκας τὴν ἀρχήν. Ἄς ἔλθω λοιπὸν εἰς τὰς Ἀθήνας μας, καὶ ἄς ἀφήσω τὴν Ἰταλίαν σου. Ἄς ὑποπαθῶ ἐκοῦσα ἄκουσα εἰς τὸν φοβερὸν σου ἐγωϊσμόν, ὅστις δὲν ἀρκεῖται μόνον εἰς τὰς ἐκ τῆς ξενιτείας ἀπολαύσεις, ἀλλὰ θέλει ὡς καρύκευμα ἐβδομαδιαῖον καὶ τὰς ἀπὸ τῆς πατρίδος εἰδήσεις, καὶ τὰς θέλει εὐαρέστους πάντοτε καὶ τερπνάς. Εὐαρέστους πάντοτε καὶ τερπνάς! Αὐτὸ δὲ εἶνε! Ἡξέυρεις ὅτι κατήντη-

σες τυραννικῆ; Δὲν θέλεις, λέγεις, νὰ σοῦ ἀναφέρω τὰ δυσάρεστα τῶν Ἀθηναίων, οὔτε νὰ ἀκομίζω τὴν εὐφυΐαν μου—εὐχαριστῶ διὰ τὴν φιλοφροσύνην—εἰς τὰς ἐλλείψεις τῆς ἑλληνικῆς πρωτεύουσας· τὰς γνωρίζεις, λέγεις, καὶ ἐπιθυμοῦμαι νὰ τὰς λησμονήσῃς. Δι' αὐτὸ ἴσα ἴσα ἐταξείδευες, διὰ νὰ μὴ βλέπῃς τὸ θέαμα τῶν μικρῶν μας ἀσχημιῶν, καὶ ν' ἀτενίζῃς μόνον μακρόθεν τὴν Ἑλλάδα, ὡς ὥραϊον στενογράφημα, τὸ ὁποῖον δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἐξωγραφῆθη διὰ νὰ βλέπεται μακρόθεν. Σοῦ ταράττει, γράφεις, τὰ νεῦρά σου, ἢ, ἔστω καὶ ἀνώδυνος καὶ ἀθῶα κακολογία· σ' ἐμποδίζει νὰ χωνεύῃς τακτικὰ τὰ ὥραϊα ἐλβετικά χαμαικέρασα, ἅτινα παραθέτει ἐπὶ τῆς τραπέζης σου ὁ προγαστωρ σου καὶ φαιδρὸς ξενοδόχος, καὶ τέλος πάντων, kurz und gut, ὡς λέγει πάλιν ὁ γερμανός σου ὑπηρετής, θέλεις νὰ σοῦ γράφω τὰ ὥραϊα πράγματα τῶν Ἀθηναίων, τὰ εὐχάριστα μόνον καὶ τὰ ἰλαρά, διότι αὐτὸ σὲ ὠφελεῖ εἰς τὴν ὑγείαν! Ἐχεις ἐν μέρει δίκαιον. Ταξειδεύεις χάριν Θεραπειᾶς—νοσήματος ὅπερ ἀγνοεῖς καὶ σὺ ὡς τὸ ἀγνοοῦσι καὶ οἱ ἰατροί σου, ἀλλ' ἀδιάφορον—, καὶ ἐννοεῖς, πολὺ λογικῶς καὶ συνεπῶς, νὰ ἀποτελῶσι καὶ αἱ ἐπιστολαί μου μέρος ὀλοκληρωτικῶν τῆς Θεραπειᾶς σου· τρεῖς τῆς ἐβδομάδος λουτρά, πᾶσαν πρωΐαν τυρόγαλα, δύο ὥρας περιπάτου καθ' ἡμέραν, καὶ ἅπαξ τῆς ἐβδομάδος . . .—μῖαν φαιδρὰν ἐπιστολήν ἐξ Ἀθηνῶν! Ὁραία, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἐτακτοποίησες τὴν ὑγιεινὴν σου διαίτην, καὶ θὰ εἶχα μαύρην ἀληθῶς τὴν καρδίαν, ἂν ἐγὼ μόνον, ἐκ κακῆς μου θελησέως, ἐτάραττον τὴν συνταγὴν σου. Πλὴν φίλη μου, . . .—ἀλλ' ἔστω· οὐδὲ δικαιολογοῦμαι ἄν, διότι συλλογίζομαι τὰ πορφυρὰ σου εὐώδη χαμαικέρασα, καὶ τὴν ἐνδεχομένην κακὴν τῶν χώνευσιν. Τοῦτο μόνον συλλογίσου· ὅτι, ἂν ἐξαφνα καμμίαν ἐβδομάδα δὲν λάβῃς ἐπιστολήν μου, δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀποδώσῃς εἰς κακὴν μου θέλησιν, μήτε εἰς ἀμέλειαν, μήτε εἰς ὀκνηρίαν· ἀλλὰ μόνον καὶ ἀπλούστατα εἰς ἐξάντηλιν ἢ προσωρινὴν τουλάχιστον ἔλλειψιν τῶν συστατικῶν τοῦ χαροποιῦ ἀερίου, ὅπερ ἐπιθυμοῦμαι καὶ καλὰ νὰ φέρωσιν ὑπὸ τὴν ῥίνα σου τὰ γράμματα ἡ μου. *Où le peuple n'a rien le roi perd ses droits*, λέγουσιν οἱ γάλλοι, σὺ δὲ βεβαίως δὲν ἔχεις τὴν ἀξίωσιν νὰ δεσπόσῃς τῶν ἀδυνάτων, οὔτε θὰ ὀργισθῇς διότι δὲν σοῦ δίδεται τὸ μὴ ὑπάρχον. Ἄλλα καὶ ἂν ὀργισθῇς, ὁ ἀκούσῃς τὸ «οὐκ' ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος», καὶ θὰ ἡσυχάσῃς.

Αὐτὴν εὐτυχῶς τὴν ἐβδομάδα ἔχω κατὶ νὰ σοῦ διηγῶμαι, καὶ χαίρω ὅτι ἡ ὑγεία σου εἶνε ἀκόμη ἐξησφαλισμένη διὰ μίαν ἐβδομάδα.

Τὴν παρελθούσαν, ἢ μάλλον εἰπεῖν προπαρελθούσαν, τρίτην κατέβην μὲ τὸν I. . . εἰς τὸ Φάληρον. Μὴ μὲ μαλώσῃς, ὅτι καταβαίνω συχνὰ εἰς τὸ Φάληρον, καὶ ὑποθέσῃς ἄλλα ἀντ' ἄλλων.

Τὸ ἐσπέρας δὲν ἔχομεν τί ἄλλο νὰ κάμωμεν, ὅσοι δὲν θέλομεν νὰ μείνωμεν εἰς τὸ Σολωνεῖον καθήμενοι ἢ εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος περιπατοῦντες, παρὰ νὰ καταβῶμεν εἰς τὸ Φάληρον, ἢ νὰ υπάγωμεν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ἢ νὰ μείνωμεν Ἰαυμάζοντες τὴν σελήνην εἰς τὸ καφενεῖον τῶν Ὀλυμπίων. Ἐγὼ προτιμῶ τὸ πρῶτον, ὅχι μόνον διότι εἶνε δροσερώτερον ἀλλὰ καὶ διότι εἶνε μικρότερα ἀπὸ τὰ περιπαθῆ ἄσπασα τῶν γερμανίδων. Κατέβην λοιπὸν εἰς τὸ Φάληρον, ἐγευμάτισα ἐκεῖ, καὶ ἄμα ἔδυσε ὁ ἥλιος ἐστράπην μὲ τὸν σύντροφόν μου πρὸς τὴν Μουνυχίαν, διὰ νὰ δικσιεδάσω θεωροῦσα τὰ πυροτεχνήματα ἅτινα ἐπρόκειτο νὰ κάωσι πρὸ τῶν βασιλικῶν οἰκημάτων ἐπὶ τοῖς γενεθλίοις τοῦ βασιλόπαυδος Γεωργίου, ὅστις τὴν 12 ὑπερμεσῦντος συνεπλήρου τὸ δέκατον τῆς ἡλικίας του ἔτος. Οἱ βασιλεῖς, ὡς γνωρίζεις ἤδη πιθανῶς ἐκ τῶν ἐφημερίδων, κατοικοῦσι καὶ ἐρέτος θερινάτινα οἰκήματα, ἐκ τῶν ὠραίων ἐκείνων καὶ κομφῶν, ἅτινα κατεσκευάσε πρὸ τινων ἐτῶν ἐπὶ τοῦ μεσημβρινοανατολικοῦ λόφου τῆς Μουνυχίας, καὶ ἀντικρὺ τῆς Φρεαττύος, ὁ φιλόκαλος γερμανὸς ἀρχιτέκτων Ziller. Ἡ ἀπὸ τοῦ νέου Φαλήρου ἄγουσα ἐκεῖ ὁδὸς, ἣτις πρὸ τινων ἐτῶν περιωρίζετο εἰς ἀνώμαλον καὶ θαμνόςπαρτον ἀτραπὸν, τέμνουσαν ἐλικειδῶς τὸν παρὰ τὴν παραλίαν ὑψούμενον λόφον, εἶνε σήμερον ὠραία ἀμαξιτὸς λεωφόρος περικάμπτουσα τὸν λόφον, παρατρέχουσα τὸν αἰγιαλὸν, διερχομένη κάτωθεν τοῦ ἐρμικιοῦ πύργου τοῦ πρωθυπουργοῦ ἡμῶν, καὶ καταλήγουσα διὰ κομψοτάτης καμπῆς εἰς τὴν Μουνυχίαν. Πρὸ τινων ἐτῶν, ὡς ἐνημεῖσαι, οὐδὲν ἄλλο ὑπῆρχεν ἐκεῖ, ἢ γυμνοὶ τινες μόνον βράχοι, ὅπου οὐδὲ ἀκθανθα εὕρισκον τροφήν, παραλία κάτωθεν ἀμυώδης καὶ παντέρημος, καὶ μόλις που τὸ ἐσπέρας κάρρα τινὰ μεταφέροντα εἰς τὰ γαλανὰ τοῦ Φαλήρου καὶ τῆς Μουνυχίας κύματα τέκνα τινὰ τοῦ λαοῦ, ἅτινα, ἐπόμενα εἰς τὸν παντοκράτορα σερμόν, ἐνόμιζον καὶ αὐτὰ ἀπαραίτητον εἰς τὴν υγείαν των τὴν χρῆσιν τῶν λουτρῶν. Σήμερον ἠλλαξαν τὰ πράγματα. Καὶ τὸ μὲν Φάληρον μεταμορφοῦται ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν εἰς χαριστάτην θερινὴν διαμονήν, ἣς ἐπιφυλάττω τὴν περιγραφὴν εἰς κανὲν ἄλλο μου γράμμα—οἰκονομοῦσα, ὡς βλέπετε, τὰ γλυκύσματά μου, ὥστε νὰ ἔχω μὲ τί νὰ τρέφω τὴν πεινώσαν υγείαν σου—, ὁ δὲ παρ' αὐτὸ λόφος, οὗτινος τὴν κορυφὴν κατέχει δίκην σκοπιᾶς ὁ πύργος τοῦ κ. Κουμουνοῦρου, ἤρχισε καὶ αὐτὸς νὰ στολιζέται, νὰ οἰκοδομῆται, καὶ νὰ ἀποκτᾷ κατοίκους καὶ λάτρεις. Τὴν ἐσπέραν μάλιστα ἐκείνην ἢ ἐξ αὐτοῦ θέα ἦτο ἀληθῶς μαγευτικὴ. (Δὲν αἰσθάνεσαι τὸρα κάπως τὸν ἑαυτόν σου καλλιτέρα; Αἶ;) Ἡ βραδυὰ ἦτο γαληναία καὶ δροσερά, τὰ δὲ ὕδατα τοῦ Φαλήρου καὶ τῆς Μουνυχίας οὐδὲ καν ἐσειόντο πέριξ τῶν παντοσιδῶν

πολεμικῶν πλοίων, ἅτινα σταθμεύουσιν ἀπὸ τινος πρὸ τοῦ ὄρου τῆς Καλλιθέας, καὶ τῶν ὁποίων τοὺς προτόνους ἐκόσμου ἀπὸ πρωίας πολύχρωμοι σημαῖαι οἴοναι ἀνθόπλεκτοι στέφανοι. Πέραν εἰς τὸ βάθος διεγράφετο καθαρῶς ὁ φαληρικὸς κόλπος, ὅστις πολὺ ταχέως βέβαια ἢ ἀμιλλᾷται πρὸς τὸν ὄνουαστὸν κόλπον τῆς Νεαπόλεως, καὶ οὗτινος τὸν αἰγιαλὸν διέστιζον ἤδη πού καὶ που τ' ἀναπτόμενα φῶτα τῶν ἐπ' αὐτοῦ οἰκιῶν καὶ καφενεῖων. Μακρότερον δὲ πρὸς ἀνατολὰς ἀνέδυνε ἔτι ἀπὸ τῆς ἐσπερινῆς οὐρίχλης τὸ ποικίλον πανόραμα τῶν Ἀθηνῶν, οὗτινος ἐδέσποζον τ' ἀπαράμιλλα τοῦ Περθενώως ἐρείπια, χρυσοῦμενα ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τῆς νέας σελήνης. Πολύλακίς ἐσταμάτησα καθ' ὁδόν, καὶ ἐστράφην πρὸς τὰ ὀπίσω μου ἵνα θαυμάσω τὸ αἰμίρητον ἐκεῖνον πανόραμα, πάντοτε δέ, ὡσάκις ἐστάθην, ἐσυλλογίσθην σὲ τὴν ξενιτευμένην, καὶ ἐπόθησα νὰ σ' εἶχα τὴν στιγμὴν ἐκείνην πλησίον μου. Μετὰ ἡμισείας ὥρας δρόμον ἐφθάσαμεν τέλος πάντων εἰς τὸ μικρὸν καφενεῖον τῆς Καλλιθέας, ὅπου πρὸ δέκα μὲν περίπου ἐτῶν ἐφύετο ῥιζή τις καὶ ναννοφυῆς ἀγριαπιδέα, σήμερον δὲ ὑπάρχουν δένδρα σκιερὰ, καὶ καθίσματα ἀναπαυτικὰ ἐπὶ τῆς θαλάσσης, καὶ παίγνια γυμναστικά, ὡς ἐκεῖνα ἅτινα ἢ ἀπαντήσης μετὰ τινος ἐβδομάδας εἰς ὅλα τὰ χωρία τῆς Ἑλβετίας, καὶ κόσμος τέλος πάντων, κόσμος, καπνίζων τὸ σιγάρον του καὶ πίνων τὸν ζῦθόν του ἐν εὐαρέστῳ λήθῃ τῶν κόπων τῆς ἡμέρας. Ἐπὶ τοῦ ὠραίου τούτου λόφου κατοικεῖ ἀπὸ τριῶν ἤδη περίπου ἐβδομάδων ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια. Ὁ βασιλεὺς, ἀλήθης ναυτικὴ φύσις, ὡς γνωρίζεις, ἀγαπᾷ, λέγουσι, πολὺ τὸ μέρος τοῦτο ὅπερ ἀποτελεῖ οὕτως εἰπεῖν τὸ *trait d'union* μεταξὺ Φαλήρου καὶ Πειραιῶς, καὶ τὸ πλεῖστον σχεδὸν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς ἐσπέρας διατρίβει ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ὅτε μὲν κολυμβῶν, ὅτε δὲ ἀλιεύων, ἄλλοτε κωπηλατῶν, καὶ ἄλλοτε ἐπισκεπτόμενος καὶ ἐξετάζων ὡς ἐμπειροπράγμων τὰ πρὸ τῆς Καλλιθέας ὀρουῦντα πολεμικὰ πλοῖα, ἑλληνικὰ ἢ ξένα. Μεταξὺ τούτων εὕρισκετο τὴν ἐσπέραν ἐκείνην καὶ ἡ ὠραία ῥωσικὴ θαλαμηγὸς «Μέγας Κωνσταντίνος», ἐκείνη ἀκριβῶς, ἣτις μετήγαγε πρὸ μικροῦ τὴν βασιλίσσαν ἡμῶν ἀπὸ τῆς Κριμαίας, καὶ ἣτις, ὡς ἐλέγετο, ἐπρόκειτο ν' ἀποπλεύσῃ μετὰ τινος ἡμέρας, εἰς Νεάπολιν, ἵνα παραλάβῃ καὶ μεταφέρῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ Βάρναν τὸν πρίγκηπα Βάτσμπεργ.

Δύσκολον ἦτο νὰ σταθῇ τις ἐπὶ τοῦ λόφου τὴν ἐσπέραν τῆς προπαρελθούσης Τρίτης· τοσοῦτος ἦτο ὁ κόσμος τῶν περιέργων. Εἰσῆλθομεν λοιπὸν, χάριν πλειοτέρας ἀνέσεως, εἰς μικρὰν ἀλιευτικὴν λέμβον, καὶ κωπηλατήσαντες μέχρι τοῦ στομίου τῆς Μουνυχίας, ἐστάθμευεν ἐκεῖ, ἵνα ἀπολαύσωμεν τὸ θέαμα των πυροτεχνημάτων, ἅτινα εἶχον κατασκευασθῆ τῇ ἐπιμελείᾳ τῆς δημοαρχίας Πειραιῶς, καὶ τοῦ ἡλεκτρικοῦ φωτός, διὰ τοῦ ἔ-

ποίου ὁ κ. Τιμ. Ἀργυρόπουλος ἐμελλε νὰ φωτίσῃ τὰ περίεξ. Ἡκούομεν δὲ τοιοιουτρόπως μακρόθεν καὶ πολὺ εὐαρεστότερον τὰς μουσικὰς τῆς φρουρᾶς καὶ τοῦ Φιλαρμονικοῦ θιάσου Πειραιῶς, αἵτινες συνηλλάσσοντο μουσουργοῦσαι καθ' ὅλον τῆς φωταφίας τὸν χρόνον. Τὰ πυροτεχνήματα δὲν σοῦ τὰ περιγράφω, διότι ἦσαν μὲν ὠραῖα, ἀλλ' οὐδὲν εἶχον τὸ καινοφανές. Καὶ εἶδες καὶ εἶδομεν πολλὰκις εἰς τὰς στήλας τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς καὶ εἰς τὸ Φάληρον τοὺς τυπικοὺς μύλους καὶ τὰς τυπικώτερας *ράκέτας*. Τὸ ἠλεκτρικὸν ὅμως φῶς, οὐθίνας ἢ ἐστία εἶχε τοποθετηθῆ εἰς τὸ ἀπέναντι τῆς βασιλικῆς ἐπαύλειος κτήμα τοῦ κ. Μελετοπούλου, καὶ ἀπετελεῖτο, ὡς μοὶ εἶπον, ἐκ μεγάλου παραβολοειδοῦς ἐπαργύρου κατόπτρου, παρήγαγε μαγευτικὴν ἀληθῶς ἐντύπωσιν εἰς τοὺς περιεστώτας, ὧν πολλοὶ τὸ ἔβλεπον βεβαίως πρῶτην τότε φοράν, καὶ δι' αὐτὸ δὲν κατόρθωσαν νὰ κρατήσουν τὴν μεγαλόφωνον τοῦ θαυμασμοῦ των ἐκδήλωσιν. Ὑπὸ τὴν λευκὴν καὶ ἀπλετον λάμπιν του, ἥτις ἐπλημύρῃσε διὰ μιᾶς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ἡρέμων ὑδάτων, διέκρινε ἐπὶ στιγμὴν ἐντὸς μικρᾶς λέμβου τὸν βασιλέα καὶ τὴν βασίλισσαν, ἐπὶ ἄλλης δὲ τοὺς βασιλόπαιδας ἐκδηλοῦντας ἐν παιδικῇ φαιδρότητι τὴν χάραν των.

Εἶδομεν ἄλλοτε μαζύ, ἀνένθυμῆσαι, τοὺς πίδακας τῶν Βερσαλλίων φωτιζομένους δι' ἠλεκτρικοῦ φωτός, τοὺς κήπους τοῦ Schönbrunn τῆς Βιέννης καταφώτους ἐπίσης δι' ἠλεκτρικῆς ἀκτίνος, τοξευομένης ἀνωθεν ἀπὸ τῆς ὀροφῆς τῶν ἀνακτόρων, καὶ πέρουσι μόλις τὴν Avenue de l'Opera τῶν Παρισίων ἠλεκτρόφων. Τί νὰ σὲ εἰπῶ, ὅμως; Τὰ κύματα τῆς Μουουχίας ὑπὸ τὴν λευκὴν ἐκεῖνην μαρμαρυγὴν εἶχον ἄλλην τινὰ μαγείαν. Μὴ νομίζῃς δέ, ὅτι σοῦ λέγω καὶ τοῦτο χάριν τῆς ὑγείας σου. Ὁχι! εἶνε ἀληθῆς μου ἐντύπωσις!

ΣΟΦΙΑ

Γινώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΔΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχιοῦ.]

192.

Ὁ ἄνθρωπος, ὃν ἐγκατέλιπον αἱ κακίαι, κολακεύει ἑαυτόν, νομίζων ὅτι αὐτὸς ἐγκατέλιπε αὐτάς.

193.

Καθὼς τὰ ἀρρώσθηματὰ τοῦ σώματος, οὕτω καὶ τὰ ἀρρώσθηματὰ τῆς ψυχῆς, ὑπόκεινται εἰς ὑποτροπᾶς· ὅ,τι δὲ ὁ ἄνθρωπος ἐκλαμβάνει ὡς θεραπείαν, ὡσεπιτοπολὺ οὐδὲν ἄλλο εἶναι, εἰμὴ ἀνάπαυλά τις ἢ μεταβολὴ τῆς ἀσθενείας.

194.

Τὰ ἐλαττώματα τῆς ψυχῆς ἀνάλογα εἶναι πρὸς τὰς πληγὰς τοῦ σώματος. Ὅσον δὲ καὶ ἂν καταβάλλῃ τις ἐπιμέλειαν πρὸς θεραπείαν αὐτῶν,

αἱ οὐλαὶ μένουσι πάντοτε καταφανεῖς, κατὰ πᾶσαν δὲ στιγμὴν κινδυνεύουσι νὰ ἀνοίξωσιν αἱ πληγαὶ ἐκ νέου.

195.

Πολλάκις δὲν ἐπικρατεῖ ἐν ἡμῖν κακία τις, διότι πολλαὶ κατακυριεύουσιν ἡμῶν.

196.

Εὐκόλως παραδίδομεν εἰς λήθην τὰ ἴδια ἡμῶν σφάλματα, ὅταν εἰς μόνους ἡμᾶς ᾔται γνωστά.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τεσσάρων εἰδῶν ὑπερηφάνεια ὑπάρχουσιν, ἔλεγέ ποτε πρὸς τὸ ἀκροατήριόν του ἱεροκῆρυξ τις· ἡ τοῦ πνεύματος, ἡ τῆς καλλονῆς, ἡ τῶν χρημάτων καὶ ἡ τοῦ γένους. Μόνον περὶ τῶν τριῶν πρώτων θὰ σᾶς λαλήσω, καθότι περὶ τῆς τελευταίας, νομίζω ὅτι οὐδεὶς τῶν ἀκροατῶν μου δικαιοῦται νὰ ἔχη τοιαύτην ὑπερηφάνειαν.

*

*

Ὁ Βάρτε, δραματικὸς ποιητής, προσῆλθεν εἰς τὸν θνήσκοντα φίλον αὐτοῦ Κολαρδώ, ὅπως τῷ ἀναγνώσῃ δράμα ἐπιγραφόμενον «ἡ περιφιλαυτία», μετὰ δὲ τὴν ἀνάγνωσιν ἐζήτησε τὴν γνώμην τοῦ φίλου. «Πρόσθε, εἶπεν ὁ Κολαρδώ, μίαν ἐτι σκηνήν, καθ' ἣν συγγραφεὺς ἐν ἀκμῇ ὑγείας ἔρχεται εἰς βαρέως πάσχοντα φίλον του νὰ τῷ ἀναγνώσῃ δράμα ἐκ πέντε πράξεων συγκείμενον.»

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Εἰς τὰς τεταραγμένας φαντασίας αἱ εἰλικρινέσταται ἀποφάσεις τῆς χολῆς εὐκόλως προξενουσιν ἀηδίαν τὴν ἐπαύριον.

* * * Τὰ ἀληθῆ πάθη ἔχουσι πάντοτε τὴν νικῶσαν ψῆφον.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

vvv Μέχρι τοῦδε ἐγινώσκομεν ἵπποδρομίας, κυνοδρομίας, ζῶα τέλος πάντων τρέχοντα ἐνώπιον πλήθους συνηγμένων θεατῶν καὶ συντελοῦντα εἰς διασκέδασιν καὶ τέρψιν αὐτῶν· ἀλλ' ἤδη μανθάνομεν ἐκ τινος ἐπιστολῆς ἐξ Ἀμερικῆς πρὸς τὴν Ἐφημερίδα τοῦ Σταυροῦ ὅτι καὶ γυναικῶν δρόμοι τελοῦνται ἐν τῷ νέῳ κόσμῳ. Ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ἀποσπῶμεν τὰ ἐπόμενα ὁπωσοῦν περιέργα.

«... Οἷαν δὴποτε ἐφημερίδα τῆς Νέας Ὠρκῆς ἀνοίξῃ τις, θὰ ἴδῃ οὐδὲν ἄλλο ἢ δρομεῖς ἄρρενάς τε καὶ θήλειας μάλισα δὲ θηλείας. Γυνὴ τις καλουμένη Ἀνδερσον ἔλυσε τὸ πρόβλημα ἐν διατρέξῃ 2000 μίλια ἀγγλικὰ διανύουσα ἐν μίλιον κατὰ τέταρτον τῆς ὥρας. Πρὸ οὐκτῶ ἦδη ἡμερῶν νεανίς τις Οὐίλσον ὀνόματι, τρέχει σκοπὸν ἔχουσα νὰ διατρέξῃ 2700 μίλια ἐν ἰσαριθμοῖς τετάρτοις τῆς ὥρας, ἑτέρα δὲ τις Μωδεβίλ δὲν ἐδίστασε νὰ διατρέξῃ τρισχίλια.»